

Fátyol Zoltán

Versek egy apokrifonból 3

Miközben az ellenőrző pontnál átvizsgálták
csomagjaimat hirtelen minden cseppfolyóssá
és képlékennyé lett és váratlanul lelassultak a
mozdulatok a katonák arca mint kavargó víz egy
bádogvödörben és elfolyt kezemből a papírba
csomagolt süteményes tálca is amikor átnyújtottam
módszeresen kirámolva egyik elúszni készülő
szatyrom a három közül a figura kezébe mintha
átömlött volna lassan a néhány citromos mignon
mint kávéban a tej lassan keveredve miközben
lehántotta róluk a vékony selyempapírt ekkorra már
minden elveszítette szilárd körvonalait és követhetetlen
lassúsággal áramlottak egymásba a dolgok majd
hirtelen iszonyú harag öntött el látva hogy pusztá
kézzel nyúlnak a desszerthez mintha csorgó kezük
magába nyelné a fehér cukormáz borította apró
kubusokat dühömben üvöltöttem és hevesen
gesztikuláltam karjaim majdhogynem szálltak
mint egy lassított felvételen és kézfejeim alig tudták
követni mozgásukat utolérve aztán és rácsatlakozva
csuklóimra talán szülőanyjukat is fölemlegettem
akinek kár volt világra hozni ezt a söpredéket
de itt végleg elszakadt a cérna egyikük ütésre
emelte öklét lágyan ringott szétomló amorfja
ahogyan hátrahúzta hogy lendületet vegyen
de elindítva a reszketve lebegő balegyenest
a mellettem állót találta el Ő volt az mindeddig
észre sem vettem hogy mellettem áll az átkelőpont
előtti tömegben várakozva körvonalai szilárdak
maradtak testének formái nem csordultak át semmibe
és kontúrjainál megállt a környező világ szerteomló

FÁTYOL ZOLTÁN (1954) költő, festő, a debreceni Kölcsey Ferenc Tanítóképző Intézet művészstanára.

hullámozása amikor az ököl elérte arcát akadálytalanul
hatolt bele egész alkarját lassúdad fogadva be akkor Ő
mintha megkettőződött volna szétválaszthatatlan ikreké
váltak arcuknál-karjuknál összenőve és megfagyva
az ingatag realitásban

Apokrif jegyzetek 5

hogy mi történt a juhkapunál már senki
sem emlékszik pontosan hogyan és mi
zajlott ki volt ott éppen és mit látott csak
hallomásból és azt is töredékesen
tudni valami csodáról beszélnek ha hinni
lehet mert ez mind csak szóbeszéd
az emberek szeretik az ilyesmit de eltűnt
a nyomorék is na persze örült hogy járni
tud megint mert béna volt szerencsétlen
egész életében most meg messzire fut
mondják hogy ez szintiszta provokáció
sabbath volt éppen és hogy akkor de Ő
mégis visszament mint bűnöző a tett-
helyre habár titokban csinálta csak
a béna üvöltött őrvöngve hogy újra
mozogni tud és fellármázta az egész
várost mielőtt lelépett odasereglett
a csócselék mind a medencéhez és akkor
bukkant fel szinte a semmiből aztán
amikor a zúgolódás elhalt megszólalt
és azt mondta halkán az ideológiáknak
vége aki azok mentén akar tájékozódni
az régen eltévedt és még azt is mondta
hogy aki a csésze külsejét formázta
az csinálta belsejét is